

UVJET SPASENJA U PETROVO VRIJEME

1. Nakon što je mnoštvo učenika odlučilo napustiti Isusa, on se okreće prema dvanaestorici i pita ih: „Zar ćete me i vi napustiti?“ I Petar mu odgovara: „**Gospodine komu ćemo otići. Ti imaš riječi života vječnoga. Mi vjerujemo i priznajemo da si ti Svetac Božji¹.**“

1.1. Nevjerojatno zapravo, odmah nakon Isusovog govora, imamo događaj gdje se proroštvo Isusovo (tko jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni²) ispunilo: „**Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla³.**“

1.2. Namjerno sam stavio u zagradu te riječi, one zapravo pokazuju **samoinicijativu pojedinca**, dok tekst nakon dvotočke pokazuje **Božju suverenost nad slobodnom voljom pojedinca**.

1.3. Pitanje izranja: zašto su učenici rekli da je Isusova **izjava tvrda⁴**? Što je to bilo u njegovom učenju toliko odbojno njima da su nakon ovog događaja rekli: „Ne mogu te više pratiti, iako si mnoga čudesa učinio ispred mene, iako sam do sada vjerovao da si ti izabrani Mesija, onaj koji nas (narod) vodi ka pravednom tumačenju Mojsijevog Zakona za razliku od farizeja, sada vidim da je to sve laž, sada vidim da si ti obični luđak koji traži od mene da budem lud s tobom.“

1.4. Ukratko rečeno, vjerujem da je okidač bila Isusova izjava: „**Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan⁵.**“

1.5. Idemo se ponovno podsjetiti nešto: dvije tisuće godina nakon Isusove smrti, nama se uho naviklo na koncept da je Isus onaj koji ima autoritet izabrati tko će biti u njegovom kraljevstvu a tko neće. Mi nemamo problem s tim. Ali njegovi slušaoci (Izraelci) su itekako imali problem s tim. On u njihovim očima nije Veliki Svećenik koji je svojom savršenom žrtvom postao jedini **POTREBAN** posrednik (svećenik) između ljudi i Boga⁶.

¹ (Ivan 6, 67-69)

² (Ivan 6, 53)

³ (Ivan 6, 65)

⁴ (Ivan 6, 59)

⁵ (Ivan 6, 40)

⁶ (Hebreji 7, 26-27)

1.6. Kao prvo, on još nije otišao na križ, on je još živ dok s njima govori.

I kada su oni čuli da je jedna od uloga Mesije imati autoritet odlučiti tko će uskrsnuti a tko neće – poštovanje koje su možda imali do tad za Isusa je palo u vodu. „Ali zašto?“, možda pitate? Možda zato što je on u njihovim očima Isus iz Nazareta, Marijin i Josipov sin koji su njihovi susjedi? S druge strane, možda zato što Isus nije iz Jeruzalema, jer nije potekao iz imućne obitelji, jer ne izgleda kao vojskovođa?

1.7. Ako moram odgovoriti na to pitanje, rekao bih da slušaoci koji su slušali Isusa bi odbili Isusa kao seljaka i Isusa kao vojskovođu iz Jeruzalema; u njihovom umu samo je Bog taj koji ima autoritet birati one koji će baštiniti njegovo kraljevstvo. Drugim riječima, **jedno ljudsko biće** ne može odlučivati za **drugo ljudsko biće** hoće li baštiniti kraljevstvo Božje ili neće; takvo vjerovanje tada, a i danas ja vjerujem, zove se bogohuljenje u njihovim krugovima. „Ti si potpuno lud ako takvo nešto vjeruješ“, bi oni pomislili u tom trenutku.

1.8. I to se događa ovdje: u njihovom umu Isus je do sada bio njihov rabbi (učitelj), taj učitelj je rekao da on kao ljudsko biće ima autoritet (koji je dobio od Oca) odlučiti tko će baštiniti vječni život – i u tom trenutku u njihovim očima: ne samo da on nije više Mesija, a bio je do sad, ne samo da nije više učitelj, a bio je do sad, on je luđak koji bogohuli njihovog Boga.

UVJET SPASENJA SE MIJENJAO KROZ POSTEPENO OTKRIVANJE BOŽJEG PLANA

2. Ovo je uvjet koji su oni morali prihvatiti ako su htjeli baštiniti kraljevstvo Božje. Križ još nije došao na scenu, Krist nije još uvijek postao Veliki Svećenik koji je pravedan, svet i savršen. Tako da je Božja milost ovdje i sada bila prikazana u onima koji su mogli progutati tu istinu (uvjet spasenja) i reći, i dalje vjerovati: „Ti si Sin Božji, ti si Svetac Božji!“ (§ 1.)

2.1. Cijeli tekst koji je ispred nas (Ivan 6, 41-65) temelji se na vjerovanju da Isus, kao Mesija, kao ljudsko biće, ima autoritet odlučiti tko će baštiniti život vječni. Kada razumijemo uvjet o kojem Isus govori ovdje, tekst je zapravo jednostavan za tumačenje: **Židovi su, međutim, mrmljali protiv njega što bijaše rekao: „Ja sam kruh koji je sišao s neba.“** Zar to nije Isus - pitali su - Josipov sin kome mi poznajemo i oca i majku? Kako sad može reći: „Sišao sam s neba?“ „Ne mrmljajte među sobom! – odvrati im Isus – Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. U prorocima stoji pisano: Sve će Bog poučavati. Tko god čuje Oca i prima njegovu pouku, dolazi k meni. Ne (kažem) da je tko vidio Oca. Samo onaj koji potječe od Boga, taj je vidio Oca. Zaista, zaista, kažem vam, onaj koji vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života, očevi vaši jedoše manu u pustinji i umriješe. Ovo je s kruhom što s neba silazi: da onaj tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je sišao s neba. Ako tko pojede od ovog kruha, živjet će zauvijek. A kruh koji ću ja dati jest tijelo moje za život svijeta. Židovi su se tada prepirali među sobom i govorili: „Kako nam ovaj može dati tijelo svoje za jelo?“ Isus stoga odvrati: „Zaista, zaista, kažem vam, ako ne pojedete tijela Sina Čovječjega i ne popijete krv moju, nećete imati života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i kao što ja živim od Oca, tako će onaj koji mene jede, živjeti od mene. Ovo je kruh koji je sišao s neba. Nije takav kakav jedoše vaši očevi i umriješe. Tko jede ovaj kruh živjet će zauvijek. To Isus reče dok je poučavao u sinagogi i Kafarnaumu. Mnogo njegovih učenika, kad je to čulo, reče: „Tvrda je ta izjava! Tko je može slušati?“

Isus, znajući sam od sebe da njegovi učenici na to mrmljaju, reče im: „Zar vas to spotiče? Što ćete reći, ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi gdje je prije bio? Duh ožvljuje, a tijelo nije ništa. Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život. Ali, ima vas nekih koji ne vjeruju.“ Isus je, naime, znao od početka koji su oni što nisu vjerovali i tko će ga izdati. Zato sam vam rekao - nadoda on - da nitko ne može doći k meni, ako mu Otac nije dao.

2.2 Isus cijelo vrijeme komunicira sa svojim slušateljima kroz metafore: njihovi oci (preci) su dobili kruh s neba kako bi preživjeli u pustinji. Slušaoci od Isusa jako dobro znaju tu Staro Zavjetnu istinu. Isus koristi tu činjenicu i govori svojim slušaocima da moraju primiti njega kao novi kruh koji je sišao s neba. Oni ga moraju pojesti (prihvatiti uvjet da on ima autoritet kao Mesija odlučiti tko će baštiniti vječni život) ako žele ući u kraljevstvo Božje. Ako ne popiju njegovu krv i ne pojedu njegovo tijelo (prihvate istinu o njemu), onda neće baštiniti blagoslov koji je obećan po prorocima njihovim. Ako ne povjeruju u Isusove riječi, **ako ne prihvate Očev uvjet za spasenje**, neće svjedočiti ispunjenju Božjih obećanja dana po njihovim ocima vjere (Abrahamu, Izaku i Jakovu).

2.3. U cijelom tekstu Isus zapravo CEMENTIRA jednu te istu istinu, ali kroz različite metafore. On ih podsjeća na proroke, podsjeća ih na povijesne događaje njihovih predaka, podsjeća ih na sva Božja obećanja, i onda iznosi na koji način će Bog ispuniti svoja obećanja dana kroz povijest izraelskog naroda: „Ja sam zadnja puzzla koja spaja sve ostale puzzle u jasnu sliku na koji će način naš Bog Otac ispuniti svoja obećanja. Sve je zbog mene stvoreno, ja sam glavni lik zbog koga su sva obećanja stvorena - ne zbog vas, Izraela, nego zbog mene. I tko to bude razumio i prihvatio u svome srcu da je istina, može značiti samo jedno: Božji duh radi u vama jer slušate pouku Oca svoga. Vi imate život u sebi jer mene slušate, a moje riječi jesu život jer dolaze od ŽIVOGA BOGA.“

2.4. Da sumiram: da, uvjet spasenja je bio težak za progutati, ali Božji uvjeti su oduvijek bili teški za progutati. Kada proučavamo Bibliju dolazimo do zaključka da je svaki pojedinac kroz povijest bio suočen **velikom težinom** Božjeg uvjeta. Drugim riječima, on ili ona su znali da ako prihvate Božji uvjet - da će ih koštati kao nikada. I kada su nakon nekog vremena, svjedočeći svome životu, shvatili da zbog nevolja i iskušenja nisu napustili Boga - ono im je u životu postalo vrjednije od zlata⁷. A zašto im je postalo vrjednije od zlata? Zato jer su shvatili kroz svoje putovanje u vjeri da ih Božja milost drži da ne pobjegnu od Njega.

2.5. S tim rečeno, Isus je znao da nitko od prisutnih neće prihvatiti novi Božji uvjet ako im Otac to nije dao. S druge strane, svaki Židov koji je slušao Isusovu poruku je u svojoj slobodnoj volji mogao reći: „Uf, ovo će me koštati ako prihvatim, moj život će postati teška muka ako pojedem Isusov kruh. Moja najveća muka će biti moj vlastiti narod i religijski autoritet pod čijim vodstvom živimo, dišemo i jesmo.“

2.6. Vjerujem da je i Petar dok je izgovarao riječi: „Gdje da idemo od tebe? Ti si Svetac Božji, ti imaš riječi života vječnoga“, bar na trenutak pomislio: „Ne mogu vjerovati što Isus traži od nas. Mogao je bilo što drugo tražiti od nas, ali di baš to? Baš to je morao reći. Ne mogu to prihvatiti, želim pobjeći.“

---

⁷ (Prva Petrova Poslanica 1, 3-9)

Zašto sam poslušao svog blesavog brata Andriju i otišao s njim da vidim Isusa po prvi put?⁸“ Ali je uspio oduprijeti se reakciji svoga tijela (tvrdo srce) i u slobodnoj volji je odlučio ipak ostati. I nakon što je Isus čuo Petrov odgovor, samo je potvrdio ono što ih je i učio do tada: „**Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!**“⁹“ Drugim riječima, Isus je svojom reakcijom na Petrovu izjavu rekao Petru: „Tebi je dano od strane Boga da prihvatiš Istinu o meni.“

UVJET U PAVLOVO VRIJEME

3. Svi znamo Pavla, pretpostavljam: On je bio najrevniji od svih farizeja: u učenju Tore, u sprovođenju Mojsijevog Zakona u svome životu, i na kraju u misiji da uništi prvu kršćansku sljedbu koja je stvorena tijekom Kristovog prvog dolaska. Znamo isto tako da mu se Krist obratio na putu prema Damasku¹⁰, i tada se Pavao obratio (nanovorodio). Shvatio je da je Krist stvarno njihov Mesija, ali sada je prvenstveno sebi a onda i svome narodu morao kroz Stari Zavjet dokazati da je to od samog početka bio Božji plan. Iznova je kroz ponovno proučavanje Tore, došao do zaključka da je sve što je Isus poučavao bilo u skladu s Božjim obećanjima koje je On dao svome narodu kroz Stari zavjet.

3.1. Za razliku od Petra koji je u (Ivanu 6) bio suočen s uvjetom da Isus ima autoritet odlučiti tko će baštiniti Božje kraljevstvo, Pavao je bio suočen s uvjetom da je Mesija morao umrijeti kako bi postao savršena žrtva koja otkupljuje grijeha izraelskog naroda - ali ne samo izraelskog naroda, nego svih naroda koji postoje na svijetu. Pavao je shvatio da će Isus zapravo pri svom drugom dolasku ispuniti Božja obećanja dana po prorocima: postat će vječni kralj Izraela, vladat će nad pravednim i svetim narodom koji će promovirati pravednost i svetost svoga Boga Oca ostatku svijeta. To je ukratko uvjet u koji je morao povjerovati apostol Pavao - naravno, i Petar na kraju krajeva - i znao je da će ga taj uvjet koštati, i koštao ga je¹¹.

3.2. Vidite gdje idem s ovim? Uvjet se mijenjao jer se Božji Plan otkrivao postepeno izraelskom narodu. **I svaki pojedinac, ali i narod kao cjelina, suočeni novom istinom unutar Božjeg plana, su morali odlučiti žele li vjerovati ili ne.**

UVJET U NAŠE VRIJEME

4. I u Petrovo vrijeme, i u vrijeme proroka, i u vrijeme kralja Davida, i u vrijeme Pavla - uvjet je uvijek nosio sa sobom nekakvu vrstu nevolje (iskušenja). Zato i ide pitanje: **Košta li nas vjera u Isusa Krista?** Vidimo po biblijskim izvještajima da je likove unutar nje itekako koštala. Vjerovati u ime Isusa Krista je značilo za pojedinca: **gubitak voljenih, ne prihvaćenost, podrugivanje, psihičko i fizičko zlostavljanje, nepravedna osuda koja je završila odlaskom u zatvor, mržnja koja je projicirana od najbližih (obitelji) i u nekim slučajevima čak i smrt.** Pa se ja ponovno pitam: **Vjerujemo li mi stvarno u Ime Isusa Krista kao što su vjerovali Petar i Pavao?** Na kraju to JEST uvjet koji Bog Otac traži od nas.

⁸ (Ivan 1, 40-42)

⁹ (Matej 16, 15-17)

¹⁰ (Djela Apostolska 9)

¹¹ (Druga Korinćanima 11, 22-33)

4.1. Pokušat ću odgovoriti na ovo pitanje kroz Isusovu izjavu koju je dao svojim učenicima u (Mateju 16, 24): **Potom Isus reče učenicima svojim: „Tko god hoće ići za mnom, neka se odreče sama sebe, neka uzme križ svoj i neka me slijedi!“**

4.2. **„Neka uzme križ svoj i neka me slijedi“**, snažne riječi našeg Učitelja. I ako ih razumijem na pravi način, onda to znači da **vjerovati u Ime Isusa Krista znači da ću kroz svoj život morati uzeti svoj križ, i slijediti svog Učitelja**. Kako to izgleda u životu suvremenog zapadnog kršćanina?

Ovdje mogu dati samo svoj primjer: moj križ je neizlječiva bolest koja mi postepeno uzima kapacitet pluća. Nema lijeka za nju, nema nade za ozdravljenjem putem suvremene medicine; ona moj život na trenutke čini izuzetno teškim.

4.3. Ok, kako izgleda u mom životu zapovijed Kristova: **„Uzmi svoj križ i slijedi me!“** Izgleda tako da sam u svom životu donio egzistencijalnu odluku, a ona glasi ovako: **više mi ništa nije važnije u ovome svijetu od istine - ako slijedim Krista baštinit ću kraljevstvo Božje**. Sav moj život je predodređen tom cilju.

4.4. Je li putovanje teško? Da. Je li bolest otežala moj život u svakom pogledu? Lagao bih kada bi rekao da nije. Je li uvjet Boga Oca naporan i tjera li me da nekada kažem: „Ja te ne mogu slijediti više, umoran sam, ovaj križ je pretežak za nositi?“ Je, naporan je. Ali iako to pomislim, **i dalje ustrajem u nošenju svog križa**. A zašto ustrajem? Zato što razumijem značenje Isusovih riječi koje je uputio Petru: **„Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!“**

Kao i Petru, i meni se BLAGO, ja sam SRETNIK jer je Bog odlučio dati mi blagoslov. Kroz svoje odluke gdje odlučujem ostati uz Boga usprkos nevoljama koje podnosim, ja znam da je Bog Otac predodredio da ću tako postupiti. **Drugim riječima, autor moje slobodne volje je odlučio kroz svoju volju (milost) da ga nikada neću napustiti**.

4.5. Sve što sam u kratko naveo iznad sadržava u sebi: **Vjerovati u Ime Isusa Krista - UVJET**.

I ISUS JE IMAO UVJET

5. Jeste li iznenađeni podnaslovom koji sam stavio iznad? Moja namjera je da kroz propovijedi uvidite da je Isus stvarno jedini koji nam je potreban. U (Hebrejima 7, 26-27) Pavao piše ovako: **Uistinu takav svećenik nam je i trebao: svet, nevin, neokaljan, sasvim različit od grješnika i uzvišeniji od nebesa, koji ne mora, kao Veliki svećenici, prinositi žrtve svakodnevno, najprije za svoje grijehе, zatim za grijehе naroda; jer, to je učinio jedanput zauvijek kad je prinio sebe samoga**.

5.1. Kako je Isus postao Veliki svećenik? Sigurno je postojao uvjet koji je morao izvršiti kako bi postao jedini posrednik potreban između Boga i ljudi. I postojao je - morao je u slobodnoj volji odučiti poslušati Oca i otići na križ. Kako je bio savršeno dobar i bezgrešan, slušanje Očeve volje bilo je na prvom mjestu. Ali to ne znači da ga nije bilo strah, to ne znači da nije imao tjeskobne misli.

5.2. Imamo izvještaj u Bibliji koji dokazuje moju tvrdnju navedenu iznad.

Motiviran strahom, on je molio Oca da ga mimoiđe kalež koji je On pripremio za njega: „Naravno, ako je to tvoja volja Oče moj“, rekao je u Getsemanskom vrtu¹². Da, Isus je kao svatko od nas morao ispuniti uvjet. Da, Isus je znao da će ga taj uvjet koštati, ali za razliku od Petra ili mene, on nijedanput nije posumnjao u Boga. A zašto nije? Zato što je on novi Adam, novo ljudsko biće koje je prototip svakoga od nas koji ćemo jednog dana postati baš kao i novi Adam - savršeno dobri u svojoj biti, savršeno poslušni svome Ocu.

5.3. Zašto vam ovo sve govorim? Zato što se moramo vratiti biblijskoj istini ako želimo razumjeti potpuno veličanstvenost Isusovog života. **Mi slijedimo čovjeka a ne Boga.** Ako gledamo da je Bog išao na križ, onda umanjujemo: snagu, težinu, ustrajnost, dosljednost i veličinu Isusove odluke dok je nosio križ. Drugim riječima, Bogu bi bilo lako nositi križ. Njegove riječi: „Ako me želite slijediti morate uzeti svoj križ“ nemaju smisla onda. Isusove riječi: „Ja sam put, istina i život“, nemaju težinu ako on nije ljudsko biće kao i mi, zar ne? Zašto bi slijedili Boga (svemogućega, vječnoga, svemoćnoga) kada je takav križ, za takvog Boga, bila sitnica za učiniti. „Bog Otac mi je rekao da moram na križ - kao da je to problem za učiniti Bogu Sinu kao što sam ja“, bi rekao Isus u sebi kada je dobio zapovijed.

5.4. To je potpuno krivo gledanje na Isusa, on je morao nositi svoj križ baš kao i mi. On je morao odlučiti slijediti Boga Oca. On se kroz svoju službu morao nositi sa: odbačenošću, ruganjem, gubitkom i, na kraju, sa svojom vlastitom smrću. I sve je to podnio čovjek a ne Bog. I kada to razumijemo, onda on postaje jedini posrednik koji nam je potreban. Drugim riječima, s jednim od nas (ljudskim bićem) se mi kao ljudska bića možemo itekako poistovjetiti. On nas razumije, on je prošao sve što mi prolazimo - i gore je prošao ako smo iskreni prema sebi. On je naš PUT jer je on svoj put izvršio do kraja. On je naša ISTINA jer nam je pokazao kroz svoju nagradu (uskrснуće iz mrtvih), koju je dobio na kraju puta, da nas čeka ista kada završimo svoje putovanje (nošenje svoga križa). On je naš ŽIVOT jer bez njegove savršene žrtve, gdje je postao Veliki svećenik, mi nikada ne bi dobili svoju nagradu (vječni život).

5.5. Vidite, ironija stoji u svemu tome - čovjek je oduvijek htio ZASLUŽITI dolazak kod Boga, i nikada nije uspio to učiniti. Niti je mogao - on je grešno ljudsko biće i kao takav nikada nije mogao ispuniti Božji standard pravednosti (Mojsijev Zakon). Ali Bog, u svojoj milosti je odlučio stvoriti ljudsko biće koji je savršen u svojoj prirodi, i kao takav Isus je jedini čovjek koji je ZASLUŽIO sve što mu je Otac obećao. I zato je on jedini svećenik koji nam treba. Drugim riječima, ako temeljimo naše spasenje na onome što je Isus učinio za nas, ako vjerujemo da je on onaj za koga se predstavlja, onda naše spasenje ne ovisi o nama - **ono ovisi o savršenom, koji je učinio savršeno, kako bi mi jednog dana postali savršeni.**

TEMELJ SPASENJA

6. U kratko je rečeno, temelj spasenja je uvijek bio i uvijek će biti Bog Otac i njegova milost. E sad, dužan sam vam objasniti što točno mislim pod tim?

---

¹² (Matej 26, 39)

U (Rimljanima 9, 14-18) nam Pavao piše: **Što ćemo dakle reći? Zar u Boga ima nepravednosti? Nipošto! Jer, Mojsiju veli: Smilujem se kome hoću i iskazujem milosrđe kome hoću.** Prema tome, dakle, izbor nije stvar čovjeka koji hoće ili koji trči, nego Boga koji se smiluje. Jer u Pismu se veli Faraonu: **Upravo sam te radi ovoga stvorio: da na tebi pokažem svoju moć i da se razglasi moje Ime po svoj zemlji. Prema tome, dakle, smiluje se kome hoće, a čini tvrdokornim koga hoće.**

6.1. Vjerujem da Pavao ne može biti jasniji u svojim izjavama ni da hoće. Od svih ljudi on je jako dobro znao što to znači **kao čovjek trčati i odlučivati**. On je to činio svaki dan kao farizej, pa ipak na kraju nije nikakvu mudrost u tome imao. Jedino što je uspio s trčanjem je prevariti sam sebe u uvjerenju da zaslužuje naklonost Božju. I kada ga je Bog po milosti svojoj udario svijetlom svoje mudrosti, shvatio je da spasenje dolazi samo po milosti Boga samoga, a ne po zaslugama. Drugim riječima, Pavao je shvatio da je on, za razliku od Faraona, stvoren da dobije milost.

6.2. Idem vam probati još malo detaljnije objasniti kako izgleda Božja milost. U vrijeme kralja Davida milost Božja nije bila toliko jasno precizirana kao što je to bila u vrijeme Petra i Pavla.

6.3. Kralj David je vjerovao u Božju milost, i to vidimo po njegovim (Psalmima). Ali iako je on vjerovao u nju, nije imao **sigurnost spasenja** koju su imali Pavao i Petar. I što mislim pod tim? Naime Pavao i Petar su dobili vizualni prikaz Božje milosti (Isus na križu kao savršena i jedina žrtva potrebna). Kralj David to nije imao, on nije dobio to otkrivenje u svome životu. Njegov život je bio život pod Božjim Zakonom - Zakonom koji je u svojim obredima propisao davanje životinjske žrtve preko posrednika (svećenika) koji su bili grešnici kao i njihov narod. To je svjetonazor u kojem je David živio. I dok je razumio da svećenici, da davanje žrtve, nemaju zapravo nikakvu snagu u sebi - i pod tim mislim da ti obredi nisu mogli nagovoriti Boga da im daruje milost oprosta, ili još gore - da vršenjem tih obreda mogu kao narod ili pojedinac zaslužiti Božju naklonost, David je razumio isto što i Pavao ja vjerujem: **„Bog se smiluje kome hoće, a čini tvrdokornim koga hoće.“** Jedina razlika je u tome što kralj David nije imao vizualni prikaz Božje milosti, to jest, nije imao svjetonazor (otkrivenje) koji su imali Petar i Pavao. **Oni su vjerovanjem u Isusov odlazak na križ imali sigurnost spasenja koju starozavjetni likovi nisu imali.**

6.4. Laički rečeno, kralj David je umro s pitanjem: „Hoće li mi moj Bog na kraju oprostiti? On je milostiv Bog, to znam za sigurno. Ali svejedno nisam siguran da hoće - nadam se da hoće, ali sve ću znati na Sudnji Dan kada me digne iz mrtvih.“ Dok su Petar i Pavao umrli znajući **da njihova nada u spasenje leži u onome što je Krist učinio za njih**, i zato su mogli sa sigurnošću reći: „Ja znam da mi je Bog oprostio, i ja znam da ću baštiniti kraljevstvo Božje zbog onoga što moj Mesija i Veliki svećenik učinio za mene.“

ZAKLJUČCI

7. Euharistija¹³ (Kratki sažetak crkvenog pogleda na Euharistiju)

Katolička i pravoslavna Crkva vjeruju da je Euharistija stvarna prisutnost Isusa Krista – ne samo simbolična. Temelje to na riječima Isusa na Posljednjoj večeri („Ovo je tijelo moje...“) i na Ivanu 6, gdje Krist govori o „jedenju tijela i pijenju krvi“. Taj sakrament povezuju s tradicijom židovske Pashalne večere, u kojoj je janje bilo žrtvovano kao znak saveza – a Isus postaje novo Pashalno janje čijom se žrtvom obnavlja Savez između Boga i čovjeka. Euharistija je, prema tom učenju, sudjelovanje u toj otkupiteljskoj žrtvi.

7.1. Kroz (Ivan 6) sam vam pokušao dati jednu drugačiju paradigmu vjerovanja. Kako i sami vidite ona je značajno drugačija od crkvenog učenja.

7.2. Moje osobno mišljenje je ovo, iako je njihovo tumačenje zasnovano na temelju događaja iz Starog Zavjeta (Pashalne večere) - ideja koji stoji iza svega toga je kriva. Kako je janje žrtvovano u znak Saveza između Boga i njegovog naroda bilo simbolične prirode¹⁴, tako su i Isusove riječi bile metaforičke prirode kako bi naznačili važnost uvjeta¹⁵ koji je Bog trenutačno stavio ispred svog naroda.

7.2.1. S druge strane, to je jako pametna ideja koju je donijelo crkveno vodstvo. Primijetite u definiciji euharistije tko je posrednik u cijeloj priči - svećenik je posrednik. I bez njegove molitve Isus Krist se ne može ni pojaviti na sceni. Ultimativno, **crkva je portal kroz koji se Isus bogojavljuje u obliku vina i kruha. Bez crkve on to ne može učiniti.** I zato govorim da je to jako pametna ideja. Ona običnog čovjeka uvjerava da bez crkve on ili ona ne mogu primiti Krista. Nažalost takvo vjerovanje pobija izjavu apostola Pavla, ona više nije važeća ako su katolička i pravoslavna crkva u pravu. (§ 5.)

7.3. Današnji mladi Amerikanci se u velikim brojevima vraćaju katoličkoj crkvi baš zbog euharistije. Jedna mlada žena je, na pitanje voditeljice jednog informativnog američkog kanala: „Zašto mladi biraju katoličku crkvu radije nego protestantsku?“ ovako odgovorila: „Mladi, uz Bibliju, koja je jako važna u kršćanskim krugovima, smatraju da je euharistija još važnija. A zašto? Jer u tom trenutku svatko od nas doslovno prima Kristov Duh. Drugim riječima, on je doslovno s nama u tom trenutku. I taj sakrament jako privlači srca i umove mladih ljudi.“

7.4. **Znanje je veće blago od samog blaga.** Nedavno sam gledao film Harrison Forda (Indiana Jones) gdje je rekao: „Znanje je veće blago od samog blaga.“ U pravu je, ja smatram da bez znanja Biblije kršćanin ne može hodati pravedno u vjeri.

---

¹³ Definicija Euharistije: Euharistija, u kršćanskoj teologiji, je sakrament u kojem se kruh i vino, nakon svećenikove posvetne molitve, doslovno pretvaraju u tijelo i krv Isusa Krista, a vjernici ih primaju kao svetu pričest. Euharistija je temeljni sakrament i smatra se izvorom i vrhuncem kršćanskog života.

¹⁴ Vizualni podsjetnik njima samima, a i ostalim narodima oko njih, da su sklopili Savez s Jahvom. Drugim riječima, nema nikakve moći ili **više sile** koja je prebivala u tom obredu tokom davanja jaganjca za žrtvu

¹⁵ Ponovno pročitati (§ 2. - 2.6.)

Euharistija ne može jednom kršćaninu dati mudrost kako u ovome svijetu prepunom iskrivljenih informacija znati što je pravednost Božja a što je pravednost ljudska. Ako znanje odbacimo, odbacujemo apostola Pavla, ako znanje odbacujemo, odbacujemo: Petra, Davida, Mojsija, na kraju, odbacujemo samog Isusa.

7.5. Ali, to je moje uvjerenje. Vi ćete morati sami za sebe odlučiti kome ćete više vjerovati i čije vam tumačenje Biblije više ima smisla. Moj dragi brat u Kristu je rekao kako je Krist uvijek svojim učenicima dao slobodu da sami za sebe odluče hoće li vjerovati njegovom učenju ili neće. Vjerujem da je u pravu, zapravo, Isusove riječi u (Ivanu 6, 67) dokazuju da je Isus vjerovao da pojedinac mora u slobodnoj odluci doći do zaključka što će sljedeće napraviti: „**Zar ćete i vi otići?**“ Onaj koji želi kontrolirati sigurno ne bi rekao takvo nešto. Dok onaj koji želi kontrolirati bi rekao: „Vi ne smijete otići, jer ako odete, idete ravno u pakao!“

7.6. Idemo polako prema kraju, znati da je Bog taj koji odlučuje dati milost kome hoće je odbojna, ali i jako privlačna ideja za nas ljude isto vrijeme. Odbojna, jer naše grešno tijelo jednostavno ne želi da netko nad našim životom ima baš toliku kontrolu. A privlačna zato što daje ogromnu sigurnost onima koji su odlučili slijediti Krista. (§ 4.4.)

7.7. S ovim riječima završavamo (Ivan 6), i vraćamo se (Evandjelju po Luki). Nadam se da vam je sve jasno. A ako nije, dozvolite si vremena da preispitate moje tumačenje (Ivan 6). Znam iz osobnog iskustva, nije lako progutati **teške istine** koje sam vam ovdje iznio, i da, one jesu teške, ali su i najvrjednija stvar koju sam u svome životu posjedovao. Nadam se da ćete i vi kroz svoj život doći do istog zaključka.